

želi K-ovými) bylo zabráněno násilí, stěžovateli na G-ovi a K-ovi zamýšlenému. Ovšem namítá stížnost dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., že lidmi domácimi stávají se osoby teprve ubytováním trvalým nebo přechodným, tímto však pouze, není-li čistě nahodilé, nýbrž zakládá se na smluvním nebo podobném poměru. Stížnost jest na omylu. Pojem lidí domácích dle Šu 93 tr. zák. je širším než pojem společníků domácnosti, jaký vztyčuje trestní zákon v §§ech 176 odstavec druhý písm. b), 210, 281, 395, 504, a vztahuje se na veškeré osoby, jež se trvale nebo přechodně zdržují v domě (bytě), do něhož bylo bezprávně vtrhnuto, zdržují-li se tam se svolením osoby, jež je v klidné držbě domu (bytu), neb jejího zástupce. Pro obor druhé věty Šu 83 tr. zák., která čelí jakémukoliv svémocnému, vůli držitele domu nebo bytu se příčícímu nakládání osobami nebo věcmi v cizím pro pachatele domě nebo bytu, nelze z pojmu lidí domácích vyloučiti ani osoby, jež držitel domu nebo bytu vzal do své ochrany a tím do ochrany domovního klidu, poskytnuv jim útočiště ve svém domě (bytu), do něhož utekli před hrozícím jim nebezpečím. Tento předpoklad jest — jak dovozeno — napadeným rozsudkem zjištěn, takže nalézací soud právem počítá svědky G-u a K-a k domácím lidem manželů K-ových.

Čís. 1461.

Pokud poživá orgán pohraniční finanční stráže ochrany Šu 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1924, Kr I 489/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Antonína R-a a Františka H-a do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 4. května 1923, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10, správně čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost především namítá, že rozsudek neprávem spatřuje ve finančním strážmistru Antonínu H-ovi, který neměl na sobě ani služebního stejnokroje ani služebních odznaků, zejména nenesl poboční zbraně, osobu, chráněnou ustanovením Šu 68 tr. zák., v zápětí snaží se však zejména vzbuditi pochybnosti v tom směru, zda obžalovaní věděl, že mají co činiti s finančním orgánem, konajícím službu. Zmateční stížnost je v obojím směru neodůvodněnou. Rozsudek zjišťuje o strážmistru H-ovi, že byl v stejnokroji, což vyhovuje ustanovení Šu 7 nařízení vlády republiky Československé ze dne 17. ledna 1920, čís. 40 sb. z. a n. (ku provedení zákona ze dne 12. prosince 1919, čís. 28 sb. z. a n. z roku 1920), že se služba pohraniční finanční stráže koná ve stejnokroji. Ostatně šlo by tu zajisté o lhostejnou okolnost pro posouzení otázky, zda se strážmistr H. nacházel ve výkonu služby, ježto usta-

nošení §u 7 nařízení má zajisté na zřeteli jen pravidelný výkon služby pohraniční finanční stráže a nikoliv podmínku platného vykonávání této služby, jak lze usuzovati i z pozdější úpravy služby pohraniční finanční stráže v nařízení čís. 201 z roku 1923 (§§y 11 a 12). Bezvýznamno jest dále s téhož hlediska, zda měl strážmistr H. služební pušku, ježto ani článek V. nařízení ze dne 7. září 1920, čís. 530 sb. z. a n. nečiní nošení pušky podmínkou platného vykonávání služby při pohraniční finanční stráži. Rozhodným je, že strážmistr, ačkoliv šel v rozhodnou dobu původně ze služby, zakročil, zpozorovav na silnici několik podezřelých osob, dle instrukce ihned služebně tím, že jednu z oněch osob, obžalovaného R-a, zadržel a ho vyzval, by se vykázal a udal, má-li věci, podléhající clu. Uváží-li se, že strážmistr H. postupoval přesně dle ustanovení §§ů 81, 82, 93 a 96 instrukce pro finanční stráž, obsažené v nařízení ministerstva financí čís. 45 věstníku z roku 1907, vyplývá nepochybně ze zjištění napadeného rozsudku, že strážmistr H. vykonával službu podle vlastního uvážení, jak jest mu to dovoleno podle §u 106 právě zmíněné instrukce. Rozsudek zjišťuje přes to na základě doznání obou obžalovaných dále, že nejen R. věděl, že byl zadržán finančním strážním úředníkem, nýbrž že i obžalovaný H. poznal, že onen muž má na sobě uniformu. Konečně zjišťuje rozsudek na základě svědecké výpovědi strážmistra H-a, že během celého výstupu volal opětně: »Stát, finanční stráž« (§ 96 zmíněné instrukce), což i obžalovaný R. při svém výslechu připustil.

Čís. 1462.

Zločin §u 132 III. tr. zák.

V otázce »svěření« nerozhoduje k dohledu zavazující právní poměr, nýbrž faktický stav.

Není svedením, dala-li osoba svěřená sama vyzývavým chováním podnět k smilnému činu.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1924, Kr II 334/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 30. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu dle §u 132 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zločin §u 132 III. tr. zák., z něhož jest obžalovaný vinný, předpokládá mimo jiné, že osoba, na niž trestný čin byl spáchán, v době spáchání činu byla svěřena dohledu (vychování, vyučování) pachatele o v u. Uplatňujíc důvod zmátečnosti §u 281 čís. 9 a) tr. ř. (při tom též zmátek §u 281 čís. 5 tr. ř.); brojí zmáteční stížnost proti rozsudku, pokud tento spatřuje v Anně R-é osobu, dohledu obžalova-